

харесвамъ онѣзи съврѣменни учители, които, кога прѣподаватъ нѣкой прѣдметъ, физика или химия, веднага започватъ съ опити: кислородъ тѣй се добива, онова тѣй става. Влѣзешъ въ дърводѣлницата, учителятъ разправя и теория и практика. Влѣзешъ въ шивачницата — сжщо. Христось казва на християнитѣ: „Влѣзте и вземете вашия аршинъ и ножицитѣ“. Нѣкои трѣбва да захванатъ съ игла, че послѣ съ ножици. Кой сж тия ножици? То е вашиятъ языкъ. Когато почнете да кроите и шиете, по-хубави ножици отъ вашия езикъ нѣма. Когато започнете да рѣжете налѣво и надѣсно, безъ да мислите, вашитѣ ножици не сж на мѣстото. „Не трѣбва ли да говоримъ“? Трѣбва, но на мѣстото. Защото, ако говорите не на мѣсто, рѣжете, безъ да мислите — ще се изхаби платъгъ.

Не говоря всичко това за обезсърчение. Не искамъ да ви кажа, че вие сте роденъ фарисей, но че имате разположението на фарисея. Всички го иматъ. И хубаво е да го имате до извѣстна степенъ. Но, когато почнете да казвате: „Господи, благодаря Ти, че не съмъ като другитѣ“, фарисеятъ е живъ въ васъ, и мжчно можете да се освободите отъ него. Той живѣе въ тила, въ темето, въ ушитѣ въ главата, въ носа, въ вжтрѣшната страна на очитѣ. Този фарисей кждѣ ще го намѣрите? Въ всички ваши черти и проявления.

И тѣй, сега Христось ни пита: „Кой е най-правиятъ начинъ, по който можемъ да принесемъ молитвата си прѣдъ Бога?“ Тази молитва Той подразбира въ обширния смисълъ — въ полза на обществения животъ. Нѣкои разбиратъ, че истинска молитва може да се внесе само въ черква. Вижте,